

Het kostte twee uur om met een zaklantaarn en breekinstrumenten uit de machinewerkplaats het luik open te hakken.

Omdat het hydraulische systeem samengeperst zat, moest ze het met de hand openbuigen. Er kwam een vlaag warme, vochtige lucht naar buiten, die een ziekenhuisgeur met zich meevoerde, zonder het ontsmettende element. De martelkamer, dus. Een koperachtige, misselijkmakende stank. Haar vrienden zouden wel daarbinnen zijn, in stukken geslagen of gehakt. Julie tilde haar pijptang op en besloot op zijn minst één hoofd open te rammen voor ze haar zouden doden. Ze zweefde omlaag.

Het constructiedek was groot en overkoepeld als een kathedraal. De fusiereactor overheerste de centrale ruimte. Er was iets mis mee: waar ze afleespanelen, beschermkappen en monitors verwachtte, leek een modderachtige laag over de reactorkern te stromen. Langzaam zweefde Julie ernaartoe, met één hand nog steeds de ladder vasthoudend. De vreemde geur werd overweldigend.

De modder die aan de reactor kleefde had een structuur die ze nog nooit had gezien. Er liepen buisjes doorheen, als aders of luchtwegen. Gedeelten ervan pulseerden. Geen modder dus.

Vlees. Van mensen.

Een uitstulping in de massa bewoog haar kant op. In het grote geheel leek het niet groter dan een teen of een pink. Het was het hoofd van kapitein Darren.

‘Help me,’ zei het.

Proloog: Julie

De *Scopuli* was acht dagen geleden veroverd, en Julie Mao was er eindelijk klaar voor om te worden doodgeschoten.

Ze had er alle acht dagen voor nodig gehad, opgesloten in een bagagekluis, om tot dat punt te komen. De eerste twee dagen had ze geen vin verroerd, in de zekerheid dat het de mannen in wapenrusting die haar daar hadden gestopt menens was geweest. De eerste paar uur was er geen druk op het schip waar ze heen was gebracht, dus zweefde ze in de kluis, en voorkwam met kleine aanrakingen dat ze tegen de wanden op botste, of tegen het atmosfeerpak waarmee ze de ruimte deelde. Toen het schip in beweging kwam en ze gewicht kreeg door de druk, had ze stilgestaan tot ze kramp in haar benen kreeg, waarna ze langzaam in foetushouding was gaan zitten. Ze had in haar overall geplast, zonder zich te bekommeren om de warme, jeukende nattigheid of de geur, en was alleen bezorgd dat ze zou kunnen uitglijden en vallen op de natte plek die ze op de vloer had gemaakt. Ze mocht geen geluid maken. Ze zouden haar doodschietsen.

Op de derde dag had de dorst haar gedwongen in actie te komen. De geluiden van het schip waren overal om haar heen. Het zwakke, subsone gerommel van de reactor en de aandrijving. Het voortdurende gesis en gebonk van het hydraulische systeem en de stalen grendels als de drukdeuren tussen de dekken openden en sloten. Het gebons van zware laarzen die over een metalen dek liepen. Ze wachtte tot al het lawaai dat ze hoorde ver weg klonk, haalde vervolgens het omgevingspak van zijn haakjes en

legde het op de kluisvloer. Met haar oren gespitst op ieder naderend geluid haalde ze het pak langzaam uit elkaar en nam de watervoorraad eruit. Die was oud en muf: blijkbaar was het pak in geen eeuwen gebruikt of onderhouden. Maar ze had al in geen dagen een slokje gehad, en het warme, leemachtige water uit de voorraadzak van het pak was het lekkerste wat ze ooit had geproefd. Ze moest erg haar best doen om het niet tot brakens toe naar binnen te klokken.

Toen de aandrang om te plassen terugkeerde, haalde ze de katheterzak uit het pak en deed het daarin. Ze ging op de vloer zitten, die nu verzacht werd door het gewatteerde pak en bijna gerieflijk aanvoelde, en vroeg zich af wie haar overweldigers waren – de Marine van de Coalitie, piraten, of iets ergers. Af en toe sliep ze.

Op de vierde dag dreven het isolement, de honger, de verveling en het groeiende gebrek aan plaatsen om haar pis op te slaan haar er uiteindelijk toe contact met hen te zoeken. Ze had gesmoorde kreten van pijn gehoord. Ergens in de buurt werden haar scheepsmakkers geslagen of gemarteld. Als ze de aandacht van de ontvoerders trok, zouden die haar misschien gewoon bij de anderen brengen. Dat was oké. Tegen slaag kon ze wel. Het leek een lage prijs om te betalen voor het vooruitzicht dat ze weer mensen zou zien.

De kluis bevond zich naast de binnendeur van de luchtsluis. Tijdens de vlucht kwamen daar gewoonlijk niet veel mensen langs, hoewel ze niets wist van de indeling van dit specifieke schip. Ze dacht na over wat ze zou zeggen, hoe ze zichzelf zou presenteren. Toen ze eindelijk iemand haar kant op hoorde komen, probeerde ze gewoon te schreeuwen dat ze eruit wilde. Het droge gekras dat uit haar keel kwam verbaasde haar. Ze slikte, bewoog met haar tong in een poging wat speeksel te vormen, en probeerde het nog eens. Weer dat vage gerochel in haar keel.

De mensen bevonden zich pal voor de deur van haar kluis. Een stem praatte zachtjes. Julie had al een vuist opgeheven om op de deur te bonzen toen ze hoorde wat hij zei.

‘Nee. Alsjeblieft niet. Alsjeblieft niet doen.’

Dave. De scheepsmecanici. Dave, die oude uitgeknipte strips verzamelde en een miljoen moppen kende, smekend met een klein gebroken stemmetje.

‘Nee, alsjeblieft niet, alsjeblieft niet doen,’ zei hij.

De hydraulica en de grendels klikten toen de binnendeur van de sluis openging. Een flinke bons alsof er iets in werd gegooid. Weer een klik toen de luchtsluis dichtging. Gesis van lucht die eruit werd gezogen.

Toen de luchtsluiscyclus ten einde was, liepen de mensen voor haar deur weg. Ze bonsde niet om hun aandacht te trekken.

Ze hadden schoon schip gemaakt. Het zou beroerd zijn als ze gevangen genomen werden door de marines van de binnenplaneten, maar ze waren er allemaal op getraind hoe ze daarmee om moesten gaan. Gevoelige OPA-gegevens waren weggepoetst en overschreven met onschuldig uitziende logboeken, voorzien van valse tijdsaanduidingen. Alles wat te gevoelig was om aan een computer toe te vertrouwen was door de kapitein vernietigd. Toen de aanvallers aan boord kwamen, konden ze de vermoorde onschuld spelen.

Het had niets uitgemaakt.

Er waren geen vragen gesteld over lading of vergunningen. De aanvallers waren binnengekomen alsof het schip van hen was, en kapitein Darren was als een hond met zijn pootjes omhoog gaan liggen. Alle anderen – Mike, Dave, Wan Li – hadden gewoon hun handen opgestoken en waren rustig meegegaan. De piraten, slavendrijvers of wat het ook waren, hadden hen van het kleine vrachtschip dat haar thuis was geweest een aankoppelbuis in gesleept, zonder ook maar de simpelste omgevingspakken. De dunne laag mylar van de buis was alles tussen hen en het harde niets geweest: hopelijk scheurde hij niet, en anders was het dáág tegen je longen.

Julie was ook meegegaan, maar toen hadden de klootzakken geprobeerd haar te betasten en haar de kleren van het lijf te rukken.

Vijf jaar jiu-jitsu-training bij lage zwaartekracht, en met haar tegenstanders in een beperkte, zwaartekrachtloze ruimte. Ze had een hoop schade aangericht. Ze was bijna gaan denken dat ze misschien zou winnen toen er uit het niets een gehandschoende vuist in haar gezicht had gestompt. Daarna was alles vaag geworden. Daarna de kluis, en ‘Schiet haar dood als ze geluid maakt’. Vier dagen geen geluid maken terwijl ze daar beneden haar vrienden sloegen en vervolgens een van hen uit een luchtsluis gooiden.

Na zes dagen werd het helemaal stil.

Vlagen van bewustzijn werden afgewisseld door fragmentarische dromen, en ze besepte slechts vaag dat de geluiden van geloop, gepraat, drukdeuren en het subsone gedreun van de reactor en de motor stukje bij beetje wegstierven. Toen de motor stopte, viel ook de zwaartekracht weg, en Julie werd wakker uit een droom waarin ze met haar oude pinas racete, om te ontdekken dat ze zweefde, terwijl haar spieren het uitschreeuwden in protest en vervolgens langzaam ontspanden.

Ze worstelde zich naar de deur en duwde haar oor tegen het koude metaal. Even raakte ze in paniek, tot ze het zachte geluid van de luchtrecyclers opving. Het schip had nog altijd lucht en elektriciteit, maar de motor stond niet aan en niemand opende een deur of liep of praatte. Misschien was de bemanning aan het vergaderen. Of was er een feest op een ander dek. Of was iedereen in de machinekamer om een ernstig probleem op te lossen.

Ze luisterde en wachtte een dag lang.

Op de zevende dag was haar laatste restje water op. Niemand op het schip had de afgelopen vierentwintig uur binnen gehoorsafstand bewogen. Ze zoog op een plastic lusje dat ze van het omgevingspak had gescheurd tot er een beetje speeksel kwam; toen begon ze te gillen. Ze gilte zich hees.

Niemand kwam.

Op de achtste dag was ze er klaar voor om te worden doodgeschoten. Het water was al twee dagen op, en haar afvalzak zat al vier dagen vol. Ze zette haar schouders tegen de achterwand van de kluis en plaatste haar handen tegen de zijwanden. Toen schopte ze met beide benen zo hard als ze kon naar voren. Ze viel bijna flauw van de krampen die de eerste schop veroorzaakte en schreeuwde het uit.

Stomme trut, zei ze tegen zichzelf. Ze was uitgedroogd. Acht dagen zonder beweging waren meer dan genoeg om atrofie in gang te zetten. Ze had op zijn minst rekoefeningen moeten doen.

Ze masseerde haar stijve spieren tot de knopen verdwenen waren en rekte zich daarna uit, waarbij ze zich concentreerde alsof ze weer in de trainingszaal was. Toen ze haar lichaam onder controle had, schopte ze nog eens. En nog eens. En nog eens, tot er licht langs de randen van de kluis naar binnen sijpelde. En nog eens, tot de deur zo verbogen was dat

de drie scharnieren en het slot de enige contactpunten tussen de deur en het raamwerk vormden.

En nog een laatste keer, zodat hij zo ver doorboog dat de grendel niet langer in de beugel zat en de deur openzwaaide.

Julie schoot de kluis uit, met haar handen half omhoog en klaar om er dreigend dan wel doodsbang uit te zien, afhankelijk van wat er het zinvolst zou lijken.

Er was niemand op het dek. De luchtsluis, de pakkenopslagplaats waar ze de laatste acht dagen in had doorgebracht en een handvol andere opslagruimtes waren allemaal leeg. Ze pakte een magnetische pijptang, groot genoeg om een schedel mee in te slaan, uit een gereedchapskist, en klom toen de bemanningsladder af naar het dek eronder.

En vervolgens het dek daaronder, en daaronder. Bemanningshutten in een strakke, bijna militaire ordening. De kantine, waar ze sporen van een gevecht aantrof. Ziekenboeg, leeg. Torpedoafdeling, niemand. Het communicatiestation was onbemand en gesloten, de stroom was uitgeschakeld. De weinige sensorloggen die nog uitzonden, gaven geen teken van de *Scopuli*. Ze kreeg een knoop in haar maag van angst. Dek na dek en kamer na kamer zonder enig leven. Er was iets gebeurd: een stralingslek, vergif in de lucht, iets wat een evacuatie noodzakelijk had gemaakt. Ze vroeg zich af of ze het schip in haar eentje zou kunnen besturen.

Maar als ze geëvacueerd waren, had ze hen wel door de luchtsluis horen gaan, of niet?

Ze bereikte het laatste luik, dat naar de machineruimte leidde, en hield halt toen het luik niet automatisch openging. Een rood licht op het controlepaneel van het slot maakte duidelijk dat de ruimte aan de binnenkant was afgesloten. Ze dacht weer aan straling en grote storingen. Maar als een van beide het geval was, waarom zou de deur dan vanbinnen zijn afgesloten? En ze was het ene wandpaneel na het andere gepasseerd. Geen ervan had wat voor waarschuwing dan ook uitgezonden. Nee, geen straling, iets anders.

Hier was het chaotischer: bloed, gereedschap en kisten rommelig door elkaar. Wat er ook gebeurd was, het was hier gebeurd. Nee, het was hier begonnen. En het was geëindigd achter die afgesloten deur.

Het kostte twee uur om met een zaklantaarn en breekijzers uit de ma-

chinewerkplaats het luik naar de motorruimte open te hakken. Omdat het hydraulische systeem samengeperst was, moest ze het met de hand openbuigen. Er kwam een vlag warme, vochtige lucht naar buiten, die een ziekenhuisgeur met zich meevoerde, zonder het ontsmettende element. Een koperachtige, misselijkmakende stank. De martelkamer dus. Haar vrienden zouden wel daarbinnen zijn, in stukken geslagen of gehakt. Julie tilde haar pijptang op en besloot op zijn minst één hoofd in te rammen voor ze haar zouden doden. Ze zweefde omlaag.

Het constructiedek was groot en overkoepeld als een kathedraal. De fusiereactor overheerste de centrale ruimte. Er was iets mis mee: waar ze afleespanelen, beschermkappen en monitors had verwacht, leek een modderachtige laag over de reactorkern te stromen. Langzaam zweefde Julie ernaartoe, met één hand nog steeds aan de ladder. De vreemde geur werd overweldigend.

De modder die aan de reactor kleefde had een structuur die ze nog nooit had gezien. Er liepen buisjes doorheen, als aders of luchtwegen. Gedeelten ervan pulseerden. Geen modder dus.

Vlees. Van mensen.

Een uitstulping in de massa bewoog haar kant op. In het grote geheel leek het niet groter dan een teen of een pink. Het was het hoofd van kapitein Darren.

‘Help me,’ zei het.

1: Holden

Honderdvijftig jaar daarvoor, toen de provinciale onenigheden tussen Mars en de Aarde bijna tot een oorlog hadden geleid, was de Gordel een verre horizon geweest van een enorme rijkdom aan mineralen, te ver voor een zinvolle economische exploitatie, en de buitenplaneten vielen zelfs buiten de meest onrealistische ondernemingsdromen. Toen had Solomon Epstein zijn kleine aangepaste fusiemotor gebouwd, achter op zijn driemansjacht gepoot en aangezet. Met een goede telescoop kon je nog altijd zien hoe zijn schip met een verwaarloosbaar percentage van de lichtsnelheid het grote niets in voer. De beste en langste uitvaart in de geschiedenis van de mensheid. Gelukkig had hij de plannen op zijn pc laten staan. De Epsteinmotor had de mensheid niet de sterren geschonken, maar wel de planeten geleverd.

De *Canterbury*, driekwart kilometer lang en een kwart kilometer breed, ruwweg in de vorm van een brandkraan en met vooral lege ruimte vanbinnen, was een met nieuwe machines uitgeruste kolonistenvervoerder. Ooit was hij volgepakt geweest met mensen, voorraden, diagrammen, glaskoepels en hoop. Nu woonden er net iets minder dan twintig miljoen mensen op de manen van Saturnus. De *Canterbury* had bijna een miljoen van hun voorouders daarheen vervoerd. Vijfenvoertig miljoen op de manen van Jupiter. Eén maan van Uranus kon bogen op vijfduizend, de verste uithoek van de menselijke beschaving, tenminste tot de Mormonen hun generatieschip zouden voltooien, en koers zetten naar de sterren en de vrijheid van voortplantingsbeperkingen.

En dan had je de Gordel.

Als je het OPA-rekruteerders vroeg als ze te veel hadden gedronken en in een mededeelzame bui waren, zeiden ze wel eens dat er honderd miljoen mensen in de Gordel woonden. Vroeg je het een volksteller van de binnenplaneten, dan lag het dichterbij vijftig miljoen. Hoe je het ook bekeek, de populatie was reusachtig en had een hoop water nodig.

Dus nu maakten de *Canterbury* en haar tientallen zusterschepen van de Pur'n'Kleen Water Company de reis van de overvloedige ringen van Saturnus naar de Gordel en terug om gletsjers mee te slepen, en zouden dat blijven doen tot de schepen zo oud waren dat ze als wrakken gerecycled konden worden.

Jim Holden zag daar een zekere poëzie in.

‘Holden?’

Hij liep terug naar het hangardek. Hoofdingenieur Naomi Nagata torende boven hem uit. Ze was bijna twee meter lang, haar krullende bos haar was naar achteren gebonden in een zwarte staart, en de uitdrukking op haar gezicht hield het midden tussen geamuseerdheid en ergernis. Ze had de Gordelgewoonte om haar handen op te steken in plaats van haar schouders op te halen.

‘Holden, luister je of kijk je gewoon uit het raam?’

‘Er was een probleem,’ zei Holden. ‘En omdat jij echt heel goed bent, kun je het oplossen, ook al heb je niet genoeg geld of voorraden.’

Naomi lachte.

‘Dus je luisterde niet,’ zei ze.

‘Niet echt, nee.’

‘Wel, in principe zat je goed. De landingsinstallatie van de *Knight* gaat niet werken in een atmosfeer, of ik moet eerst de afsluitingen vervangen. Zal dat problemen opleveren?’

‘Ik zal het de ouwe vragen,’ zei Holden. ‘Maar wanneer hebben we de shuttle voor het laatst in een atmosfeer gebruikt?’

‘Nog nooit, maar in de reglementen staat dat we op zijn minst één in een atmosfeer bruikbare shuttle moeten hebben.’

‘Hé, baas!’ Amos Burton, Naomi’s van de Aarde afkomstige assistent, schreeuwde over de afdeling. Hij zwaaide vaag met zijn stevige arm in hun richting. Hij bedoelde Naomi. Amos mocht dan op het schip van kapitein

McDowell zijn en Holden mocht hoofdofficier zijn, maar in de wereld van Amos Burton was alleen Naomi de baas.

‘Wat is er?’ riep Naomi terug.

‘Kapotte kabel. Kun jij dit kleine rotting op zijn plaats houden terwijl ik een reserve ophaal?’

Naomi keek Holden aan met een blik van: hebben we dit afgehandeld? Hij gromde een sarcastisch saluut en zij snoof, waarna ze hoofdschuddend wegliep, een lang dun lijf in een vettige overall.

Zeven jaar in de aardse marine, vijf jaar met burgers werken in de ruimte, en hij was nog steeds niet gewend aan de lange, dunne, onwaarschijnlijke gestalten van de Gordelbewoners. Een jeugd, in zwaartekracht doorgebracht, bepaalde voor altijd de manier waarop hij de dingen zag.

In de centrale lift hield Holden zijn vinger even boven de knop voor het navigatiedek, verleid door het vooruitzicht van Ade Tukunbo – haar glimlach, haar stem, de patchoeli-vanillegeur die ze in haar haren gebruikte – maar in plaats daarvan drukte hij op de knop voor de ziekenafdeling. Eerst de lasten, dan de lusten.

Shed Garvey, de medische specialist, stond gebogen over zijn laboratoriumtafel om het stompje van Cameron Pajs linkerarm schoon te maken toen Holden binnenkwam. Een maand daarvoor was de elleboog van Paj vastgeklemd geraakt tegen een ijsblok van dertig ton, dat zich met vijf millimeter per seconde verplaatste. Dat was geen ongewone verwonding onder mensen die de gevaarlijke taak hadden gewichtloze ijsbergen te snijden en te vervoeren, en Paj nam de hele zaak op met het fatalisme van de professional. Holden boog zich over Sheds schouder en keek toe hoe de specialist een van de medicinale maden uit het dode weefsel plukte.

‘Hoe staat het ervoor?’ vroeg Holden.

‘Het ziet er behoorlijk goed uit,’ zei Paj. ‘Ik heb nog een paar zenuwen. Shed heeft me verteld hoe de prothese daarop kan worden aangesloten.’

‘Vooropgesteld dat we de necrose onder controle kunnen houden,’ zei de dokter, ‘en ervoor zorgen dat Paj niet te goed geneest voor we Ceres bereiken. Ik heb de polis doorgekeken, en Paj heeft hier lang genoeg gewerkt om er eentje te krijgen met krachtterugkoppeling, druk- en temperatuursensoren, en software voor fijne motoriek. De hele mikmak. Het wordt bijna net zo goed als het echte werk. De binnenplaneten hebben

een nieuwe biogel die het lichaamsdeel weer doet aangroeien, maar dat is niet gedekt in onze medische voorzieningen.'

'Die klote-Binnenbewoners met hun klote-tovergel. Ik heb liever goeie namaak uit de Gordel dan alles wat die klootzakken in een lab kweken. Met hun mooie armpje aan verander je waarschijnlijk in een eikel,' zei Paj. Toen voegde hij eraan toe: 'O-oh, niet persoonlijk bedoeld, officier.'

'Geeft niet. Ik ben blij dat we je weer kunnen opknappen,' zei Holden.

'Vertel hem de rest,' zei Paj met een gemene grijns. Shed bloosde.

'Ik eh, heb het gehoord van andere jongens die ze hebben gekregen,' zei Shed zonder Holden aan te kijken. 'Er schijnt een periode te zijn, als je de identificatie met de prothese nog aan het opbouwen bent, dat aftrekken net voelt alsof iemand anders het voor je doet.'

Holden liet de opmerking eventjes in de lucht hangen, terwijl Sheds oren rood aanliepen.

'Goed om te weten,' zei Holden. 'En de necrose?'

'Het is een beetje ontstoken,' zei Shed. 'De maden houden het onder controle, en de ontsteking is eigenlijk een goeie zaak in deze context, dus bestrijden we hem niet te hard zolang hij zich niet uitbreidt.'

'Zal hij klaar zijn voor de volgende tocht?' vroeg Holden.

Voor de eerste maal fronste Paj zijn wenkbrauwen.

'Shit, ja, dan ben ik klaar. Ik ben altijd klaar. Dit is mijn werk.'

'Waarschijnlijk,' zei Shed. 'Afhankelijk van hoe de hechting aanslaat. En anders wel voor de tocht daarna.'

'Val dood,' zei Paj. 'Ik kan met één hand beter met ijs smijten dan de helft van de zeikers op dit teringschip.'

'Goed om te weten,' zei Holden terwijl hij een grijns onderdrukte. 'Ga verder.'

Paj snoof. Shed plukte nog een made los. Holden liep terug naar de lift, en ditmaal aarzelde hij niet.

De navigatieruimte van de *Canterbury* deed niet aan uiterlijk vertoon. De grote, muurhoge beeldschermen die Holden had verwacht toen hij zich aanmeldde bij de marine waren er wel op slagschepen, maar zelfs daar meer als een vorm van design dan uit noodzaak. Ade zat bij een tweetal schermen die nauwelijks groter waren dan een handterminal, met in de hoeken steeds vernieuwde diagrammen van de effectiviteit en de output

van de reactor en de motor van de *Canterbury*, en logbestanden met ruwe data die vanuit de verschillende systemen aan de rechterkant binnen liepen. Ze had een stevige koptelefoon op die haar oren bedekte en waaruit heel vaag het gedreun van bastonen te horen was. Als de *Canterbury* iets onregelmatig opmerkte zou ze een waarschuwing krijgen. Als een systeem een fout maakte zou ze een waarschuwing krijgen. Als kapitein McDowell zijn commandopost en het controledesk verliet zou ze een waarschuwing krijgen, zodat ze op tijd de muziek uit kon zetten en doen alsof ze druk bezig was als hij arriveerde. Haar triviale hedonisme was maar één van de duizend dingen die Holden aantrok in Ade. Hij ging achter haar staan, trok de koptelefoon voorzichtig van haar oren en zei: 'Hoi.'

Ade glimlachte, tikte tegen haar scherm en liet haar koptelefoon vallen, zodat hij rond haar lange slanke hals bleef rusten, als een technisch sie-raad.

'Hoofdofficier James Holden,' zei ze op een overdreven formele toon, die nog geaccentueerd werd door haar vette Nigeriaanse accent. 'Wat kan ik voor u doen?'

'Gek dat je dat vraagt, weet je,' zei hij. 'Ik dacht er juist aan hoe leuk het zou zijn als er iemand naar mijn hut zou komen wanneer de derde ploeg het overneemt. Om een klein romantisch dinertje te houden van dezelfde troep die ze in de kombuis serveren. Een beetje naar muziek luisteren.'

'Een beetje wijn drinken,' zei ze. 'Een beetje het protocol doorbreken. Aardige gedachte, maar ik ben niet in voor seks vannacht.'

'Ik had het niet over seks. Een beetje eten. Praten.'

'Ik had het over seks,' zei ze.

Holden knielde neer naast haar stoel. Met de een derde g van de huidige druk zat hij heel gemakkelijk. Ade's glimlach verzachtte zich. Het scherm met de reeks logbestanden rinkelde; ze wierp er een blik op, drukte op een knop en wendde zich weer tot hem.

'Ade, ik vind je aardig. Ik bedoel, ik voel me echt prettig bij jou,' zei hij. 'Ik begrijp niet waarom we geen tijd samen kunnen doorbrengen met onze kleren aan.'

'Holden. Schatje. Hou op, oké?'

'Hou op waarmee?'

'Hou op met van mij je vriendinnetje te maken. Je bent een leuke man.'

Je hebt een lekker kontje, en je betekent pret tussen de lakens. Maar dat wil niet zeggen dat we verloofd zijn.'

Holden ging op zijn hurken zitten en voelde een frons opkomen.

'Ade. Wil dat voor mij werken, dan moet het meer zijn dan dat.'

'Maar dat is het niet,' zei ze. 'Het is maar goed dat het dat niet is. Jij bent hier de hoofdofficier en ik ben hier tijdelijk. Nog een tochtje, misschien twee, en ik ben weg.'

'Ik ben ook niet aan dit schip gebonden.'

In haar lach mengden warmte en ongeloof zich.

'Hoelang zit je al op de *Cant*?'

'Vijf jaar.'

'Jij gaat helemaal nergens heen,' zei ze. 'Je zit hier lekker.'

'Lekker?' zei hij. 'De *Cant* is een honderd jaar oude ijsseleper. Misschien kun je nog een kloterigere vliegbaan vinden, maar dan moet je wel heel goed zoeken. Iedereen hier is of veel te laag opgeleid, of heeft er in zijn laatste baan een puinhoop van gemaakt.'

'En jij zit hier lekker,' zei ze. Haar ogen stonden nu minder vriendelijk. Ze beet op haar lip, keek naar het scherm en toen weer omhoog.

'Dat heb ik niet verdiend,' zei hij.

'Dat is zo,' beaamde ze. 'Kijk, ik zei je al dat ik vanavond niet in de stemming was. Ik ben chagrijnig. Ik moet een nacht goed slapen. Morgen zal ik weer aardiger zijn.'

'Beloofd?'

'Ik zal zelfs voor je koken. Excuses aanvaard?'

Hij gleed naar voren en drukte zijn lippen op de hare. Ze kustte hem terug, eerst beleefd, daarna met meer warmte. Haar vingers omvatten even zijn nek, maar toen duwde ze hem weg.

'Daar ben je veel te goed in. Je moet nu maar gaan,' zei ze. 'Je plicht doen en zo.'

'Oké,' zei hij, zonder aanstalten te maken om weg te gaan.

'Jim,' zei ze, en de scheepsintercom klikte aan.

'Holden, op de brug,' zei kapitein McDowell; zijn stem klonk samengeknepen en galmd. Holden antwoordde met een krachtterm. Ade moest lachen. Hij gaf haar snel een kus op haar wang en begaf zich weer naar de centrale lift, in stilte hopen dat kapitein McDowell steenpuisten en open-

bare vernedering ten deel zouden vallen vanwege zijn beroerde timing.

De brug was nauwelijks groter dan Holdens verblijf en de helft kleiner dan de kombuis. Als de iets bovenmaatse kapiteinsdisplay er niet was geweest, noodzakelijk vanwege kapitein McDowell's slechte ogen en algehele diepe wantrouwen tegen corrigerende medische ingrepen, had het een achterkamertje in een accountantskantoor kunnen zijn. Het rook er naar een ontsmettend, bloedstelpend middel en uitgesproken sterke maté-thee. McDowell verschoof in zijn stoel toen Holden naderde. Vervolgens leunde de kapitein achterover en wees over zijn schouder naar het communicatiestation.

'Becca!' gromde McDowell. 'Vertel het hem.'

Rebecca Byers, de dienstdoende communicatieofficier, had een kruising tussen een haai en een strijdbijl kunnen zijn. Zwarte ogen, scherpe geelaatstreken en zulke dunne lippen dat ze er net zo goed niet hadden kunnen zijn. Aan boord ging het verhaal dat ze deze baan had genomen om aan vervolging te ontkomen nadat ze een ex-echtgenoot had gedood. Holden mocht haar wel.

'Noodsignaal,' zei ze. 'Twee uur geleden opgepikt. De antwoordzenderverificatie kwam zojuist terug van *Callisto*. Het is echt.'

'Zo,' zei Holden. En daarna: 'Shit. Zijn wij het dichtstbij?'

'Het enige schip binnen een paar miljoen kilometer.'

'Nou, dat is duidelijk,' zei Holden.

Becca wendde haar blik naar de kapitein. McDowell kraakte met zijn knokkels en staarde naar zijn beeldscherm. Het licht van het scherm gaf hem een vreemd, groenachtig uiterlijk.

'Het is vlak bij een geregistreerde satelliet buiten de Gordel,' zei McDowell.

'Echt?' zei Holden ongelovig. 'Zijn ze er tegenop gebotst? Er is daar miljoenen kilometers niets anders.'

'Misschien hebben ze aangelegd omdat iemand een poepje moest doen. Alles wat we weten is dat daar een of andere eikel noodsignalen zit uit te toeteren, en wij zijn het dichtstbij. Tenminste als...'

De wet van het zonnestelsel was ondubbelzinnig. In een omgeving die zo levensvijandig was als de ruimte was de hulp en goede wil van je medemensen geen gunst. Het noodsignaal, gewoon door er te zijn, verplichtte

het dichtstbijzijnde schip om te stoppen en hulp te verlenen – wat niet betekende dat iedereen zich aan die wet hield.

De *Canterbury* was volgeladen. Meer dan een miljoen ton ijs had de afgelopen maand langzaam snelheid gemeerd. Net als de kleine gletsjer die Pajs arm had verbrijzeld, zou het moeilijk zijn om deze ijsmassa af te remmen. De verleiding om een onverklaarbare communicatiefout te construeren, de verslagen te wissen en de grote god Darwin zijn gang te laten gaan was altijd aanwezig.

Maar als McDowell dat echt van plan was geweest had hij Holden niet ontboden. Of de suggestie niet gedaan terwijl de bemanning hem kon horen. Holden begreep het spelletje. De kapitein was degene die het zou hebben afgeblazen als Holden er niet was geweest. De werkeuzels zouden de kapitein respecteren omdat hij de winst van het schip niet in gevaar wilde brengen. Ze zouden Holden respecteren omdat hij erop zou staan dat ze zich aan de regels hielden. Wat er ook gebeurde, de kapitein en Holden zouden allebei gehaat zijn vanwege wat er van hun gevraagd werd door de wet en het gewone menselijke fatsoen.

‘We moeten stoppen,’ zei Holden. En vervolgens, geestdriftig: ‘Misschien krijgen we wel bergingsloon.’

McDowell tikte tegen zijn scherm. Ade’s stem kwam uit de console, even laag en warm alsof ze in dezelfde ruimte was.

‘Kapitein?’

‘Ik heb cijfers nodig om deze kist te stoppen,’ zei hij.

‘Ja?’

‘Hoe moeilijk wordt het om ons naast CA-2216862 neer te zetten?’

‘Gaan we stoppen bij een asteroïde?’

‘Dat zal ik je vertellen als je mijn orders hebt opgevolgd, navigator Tukunbo.’

‘Ja meneer,’ zei ze. Holden hoorde een reeks klikken. ‘Als we het schip nú omkeren en bijna twee dagen een rotgang maken, kan ik die tot een afstand van minder dan vijftigduizend kilometer bereiken.’

‘Kun je “een rotgang” omschrijven?’ vroeg McDowell.

‘Iedereen zal zijn beschermende bank in moeten.’

‘Ach, natuurlijk,’ zuchtte McDowell en hij krabde zijn groezelige baard. ‘En het verschuivende ijs zal maar voor een paar miljoen pietermannen

deuken in de scheepsromp slaan, als we geluk hebben. Ik word hier te oud voor, Holden. Echt waar.'

'Ja, dat klopt. En ik heb uw stoel altijd mooi gevonden,' zei Holden. McDowell keek nors en maakte een obsceen gebaar. Rebecca snoof lachend. McDowell richtte zich tot haar.

'Stuur een boodschap naar de bakenzender dat we op weg zijn. En laat Ceres weten dat we later komen. Holden, hoe staat het met de *Knight*?'

'Niet mee in atmosfeer vliegen tot we een aantal onderdelen hebben, maar vijftigduizend kilometer in het luchtledige zal prima gaan.'

'Weet je dat zeker?'

'Naomi heeft het gezegd. Dan is het waar.'

McDowell kwam overeind en richtte zich op tot bijna twee meter vijftientwintig, en dunner dan een tiener op aarde. Vanwege zijn leeftijd en omdat hij nooit in het zwaartekrachtgebied had gewoond, zou de komende spurt waarschijnlijk hels zijn voor de oude man. Holden werd overspoeld door medelijden, maar dat zou hij nooit laten merken, om McDowell niet in verlegenheid te brengen.

'Het zit zo, Jim,' zei McDowell, zo zacht dat alleen Holden hem kon horen. 'We zijn verplicht te stoppen en een poging te wagen, maar we hoeven ons niet uit te sloven, als je begrijpt wat ik bedoel.'

'We zijn al gestopt,' zei Holden. McDowell sloeg tegen de lucht met zijn brede, spinachtige handen. Een van de vele Gordel-gebaren die in de loop der tijden zichtbaar waren geworden bij het dragen van een ruimtepak.

'Dat kan ik niet tegenhouden,' zei hij. 'Maar als je daar iets ziet wat niet in de haak lijkt, hang dan niet weer de held uit. Pak gewoon de speeltjes mee en kom naar huis.'

'En laat het over aan het volgende schip dat die plek bereikt?'

'En breng jezelf niet in gevaar,' zei McDowell. 'Bevel. Begrepen?'

'Begrepen,' zei Holden.

Toen de scheepsintercom aanklikte en McDowell de toestand aan de bemanning begon uit te leggen, verbeeldde Holden zich dat hij een koor van gegrom vanaf de dekken hoorde opstijgen. Hij liep naar Rebecca.

'Oké,' zei hij, 'wat weten we van het gestrande schip?'

'Licht vrachtschip. Geregistreerd op Mars. Geeft Eros aan als thuishaven. Naam: *Scopuli...*'